

Colecția HORATIO

Editura NEUMA
Strada Libertății, nr. 188
Apahida, Județul Cluj

Editor: Andrea H. Hedeș
DTP: Gelu Iordache

Ilustrația copertei după un tablou de
Jean Béraud - *Scène de grands boulevards. Un jour de pluie*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
Hedeș, Andrea

O întâlnire pe strada Hazard / Andrea H. Hedeș. -
Apahida : Neuma, 2020
ISBN 978-606-8975-51-1

821.135.1

ANDREA H. HEDEȘ

O întâlnire pe strada Hazard

Editura
NEUMA

Dacă mergi tot înainte pe Strada Hazard, la o anumită oră din zi, poți vedea o femeie tânără, minionă, într-un pardesiu ușor cambrat, verde smarald, cu o eșarfă galbenă din mătase în jurul gâtului ivoriu, cu pantaloni la dungă până deasupra gleznelor, tropăind mărunț în botine de lac negru, cu o poșetă la fel și cu un rucsac bleumarin pe umărul stâng. Părul negru, lucios, îl poartă în stil Cleopatra, de aceea așa îi vom spune de aici înainte. Ține de mână o fetiță mărunțică pentru vârsta ei, în rochiță de catifea albastru cerneală și haină matlasată, cu glugă, de un turcoaz care face ape la fiecare mișcare. Are bucle negre pline de fundițe și agrafe cu mărgel, ochii mari, de un verde absint, la fel ca mama sa, face gesturi hotărâte în timp ce vorbește. Din felul cum o privește mama ei, reiese limpede că e o adevărată prințesă, de aceea îi vom spune Sara.

După ce traversează penultima trecere de pietoni, cele două se opresc o clipă, Cleopatra scoate telefonul auriu din poșetă și se uită la ceas. Cele două își prind obrazii în palme și clătind din cap bombăne:

- Vai, vai, vai! Vom ajunge prea repede!

Se privesc complice și râd amândouă.

- Acum trebuie să încercăm să nu ne grăbim. Să vedem care poate merge mai încet. Pe mine mă încetinește și ghiozdanul ăsta greu.

- Rucsacul, se spune rucsacul, zice Sara.
 - Cine zice îl și duce, zâmbi subțire Cleopatra.
 - Pot să-l duc, sunt puternică și rapidă.
 - Știu, o să-l duci când mai crești, nici o grijă. Eu cred că, decât să vedem cine merge mai încet, am putea mai bine să vedem cine mănâncă mai repede o înghețată... Ce zici?

- Pun pariu că o să câștig!

Intrară în localul cochec și se așezară la o masă mică, la fereastră. Comandară câte o înghețată de vanilie și lavandă cu extra sirop, de lavandă și de căpșune. Sara termină prima și reuși performanța de a nu se păta nici pe rochița de catifea, nici pe ciorapii albi.

- Cleopatra, haide, mai sunt cinci minute și sună de intrare!

- Da, acum plătesc.

În fața școlii se îmbrățișară, Cleopatra o sărută pe obraz și îi transferă ghiozdanul spunându-i în șoaptă „te iubesc” iar apoi o urmări cu privirea cum urcă, foarte serioasă, cu spatele drept și fără să se uite înapoi, spre pâlcul de copii din fața băncii. Oftă adânc și parcă abia atunci îi observă pe ceilalți părinți. Se grăbi să zâmbească și să salute în stânga și-n dreapta în timp ce se strecura printre ei pentru a ajunge la strada principală.

De îndată ce păși pe dalele mari, dreptunghiulare, se scufundă în gânduri. Trecea la pas pe lângă șirul de platani tineri ce mărgineau strada pe partea stângă și clădirile de pe timpul imperiului, cu balconase elegante, pe dreapta, aurii în lumina soarelui de octom-

O întâlnire pe strada Hazard

brie. Strada Hazard începea de la maiestuoasa clădire a gării și mergea până în inima orașului, trecând cu grație peste râul Axion. Mulți dintre cei ajunși în acest oraș cosmopolit nu îl părăseau înainte de a se fotografia pe Strada Hazard, cu una din clădirile atât de cunoscute în fundal sau pe Podul de Fier, nu înainte de a prinde de acesta un lacăt, ca semn al iubirii veșnice și de a arunca apoi cheia în apele Axionului... Patru clădiri maiestuoase, patru palate, străjuiau capul podului, de o parte și de alta a acestuia, Surorile, cum le spuneau localnicii. Dar Cleopatra trecea astăzi parcă fără a vedea nimic din toate câte făceau Strada Hazard atât de cunoscută. Adâncită în gânduri, trecu și prin grupul gălăgios de studenți ieșiți în pauza de țigară și care ocupau întreg trotuarul din fața Facultății de Litere. Și pe sub schelele ridicate pentru renovarea fațadei clădirii impozante ce străjuia capul podului, fără a auzi comentariile muncitorilor. După încă o bucată de mers, ridică privirea. Pe cer se amesteca un aur vechi, fluid, cu fâșii lungi de albastru delicat, de petală. De sus lumina cădea ca o pudră, cernută fir cu fir și coborând încet, cu grijă, peste acoperișurile clădirilor, peste vârfurile copacilor, peste creștetele și umerii oamenilor care își vedeau mai departe de ale lor, fără să bage de seamă, doar păsările înnebuneau parcă și se învârtteau în cercuri largi și iuți, încercând să se înalțe cât mai sus. Păși pe Podul de Fier. Privi îndelung lacătele agățate acolo, scrijelite sau vopsite cu inițiale sau cuvinte, unele cu înțeles doar pentru cei ce le prinseră acolo. Axionul curgea negru și leneș, ca de obicei. Două sălcii bătrâne se arcuiau peste el, înmuindu-și frunzele în apă, între

cele două maluri. Grăunțele minuscule de lumină se cerneau și aici. Suprafața neagră a apei devenise o oglindă frământată, cioburi moi de sticlă lucioasă în care cobora lumea de sus: cerul cu aurul lui topit, cu fâșiile lungi de albastru delicat, stolurile învârtindu-se în cercuri largi, clădirile care îi mărgineau malurile. Lumea de deasupra, cobora vrând-nevrând în lumea de sticlă vie, se trezea acolo, răsturnată, dar continuându-și viața, jos și sus, aici și acolo, ca și când nimic nu s-ar fi întâmplat. Culorile, formele, erau puțin diferite, dar fiecare avea partea sa de adevăr și de frumusețe. Câte un trecător apărea și el iar apoi dispărea, ca și când n-ar fi fost, trecerea lui prin oglindă era cât trecerea lui pe podul ce se reflecta în apă, în timp ce aurul și albastrul continuau să se înlănțuie, brăzdate de stoluri fragile, să se miște sub influența aerului și a luminii din cer, a curgerii apei jos, pe pământ. Cerul de sus sau cerul de pe undele apei negre, peste care venea pământul cu oamenii, clădirile? Care e adevărată, care e mai adevărată? Lumea de sus sau lumea din apă? Și noi, unde suntem noi? Aici, la mijloc? Unde e locul nostru? Balustrada de fier forjat a podului îi ajungea până la mijloc. Cleopatra închise ochii și se aplecă peste ea.

- Distinsă doamnă, nu sunteți cumva chiar... da, chiar compozitoarea?

Cleopatra se întoarse moale pentru a descoperi cine o prinsese ferm de braț.

- Sigur, într-o problemă de creație muzicală îmi permit să vă deranjez. O problemă de creație muzicală și ceva mai mult.

Ochii mari, de un negru catifelat, adânc, sub gene lungi, rimelate și întoarse cu grijă, ce clipeau alene sub sprâncenele frumos arcuite, păreau că o privesc până în suflet. Chipul desăvârșit, de porțelan, era încadrat de câteva șuvițe negre-albastrii pe care o briză ușoară le sufla descoperind cerceii, două *lacrimi de diamant*, restul părului bogat și mătăsos fiind adunat într-o coadă. Peste blugi purta o tunică de satin negru brodată cu un vultur de aur cu două capete, deschisă la gât, lăsând să se întrezărească pieptul robust. O haină lungă, din blană strălucitoare de samur, îi învăluia trupul înalt și puternic. Mâna stângă, cu unghiile de un albastru marin, răsucea alene o șuviță. Răspândeă un parfum de cedru și nard și parcă în jurul său aerul pâlpâia, se aprindea în flăcări mici ce dansau, se adunau și ardeau într-un foc greu de îmblânzit pentru a dispărea mai apoi vederii dar făcându-se simțit, puternic și mistuitor, ascuns. Gura senzuală se destinse într-un surâs cuceritor:

- Chiar așa, într-o problemă de creație muzicală îmi permit să vă deranjez. O problemă de creație muzicală și ceva mai mult, repetă cu o voce profundă, ușor obosită, aproape melancolică.

Plin de frumusețe și strălucire, părea un soare negru răsărit în mijlocul podului de fier, la ora amiezii.

- Sunteți...? Îngăimă Cleopatra.

- Spuneți-mi Basil, se prezentă cu o voce melancolică.

Vă veți întreba cu siguranță, și pe bună dreptate, cum de nu mira pe nimeni această stranie pereche

alcătuită ad-hoc, la mijlocul podului de fier străjuit de patru palate, în miezul unei zile de toamnă? Dați-mi voie să vă lămuresc: nu ne aflăm într-un oraș oarecare, cu oameni mărginiți, adică înguști la inimă și la minte. O, nu. Ne aflăm într-un oraș cosmopolit și, credeți-mă, oamenii de aici le-au văzut pe toate. De altfel, sunt binecunoscuți pentru detașarea și înțelepciunea cu care privesc viața. Pe deasupra, era săptămâna în care se aniversau două mii de ani de atestare documentară, două mii de ani de existență neîntreruptă a orașului. O săptămână de serbări, de celebrare exuberantă, de nebunie, de costume, șapte zile de carnaval.

- Dar permiteți-mi să vă invit la o cafea, spuse Basil și intrară în cafeneaua din apropiere, un mic local în care încăpeau teigheaua lungă a barului și patru scaune la fereastră. Se afla la parterul clădirii, una din cele patru clădiri surori care încadrau Podul de Fier, împăcate cu eleganța lor desuetă, cu turele serene, înălțându-se albastre spre cerul atins de aur.

Se cocoțară pe scaunele înalte și, în așteptarea cafelei, priveau în tăcere trecătorii. Un barman solid, cu barbă și părul prins în coadă, le aduse două espresso latte. Cremoasă și parfumată, în ceșcuțe mici de porțelan alb, cafeaua stătu mult timp în fața lor. Basil se scuza, mărturisind că nu bea niciodată cafea. Cleopatra se scuza și ea, spunând că nu e în stare acum să soarbă nici măcar o înghițitură, lucru de înțeles. Nu se priviră în ochi. Privirea lui Basil era aproape de nesuportat, ochii lui sfredeleau și striveau, adânc în ei se desfăcea un foc înspăimântător ce dispărea mai apoi, ca o părere. Nu își vorbiră.

Miresmele cafelei se estompau. Degetele tremurânde ale Cleopatrei înconjurau reci ceașca, rece și ea. Le dezlipi pentru o clipă și scoase cu un gest grăbit din poșetă o oglindă mică, de argint. Era un obiect rotund, gravat cu trandafiri înfloriți și care avea încorporate și un ceas și o busolă. Cleopatra se privi lung în oglindă, ca și când nimeni nu ar mai fi fost în jur, își aranjă o șuviță, privi acele ceasului și puse complexa bijuterie la loc. Basil nu reacționează în nici un fel la gestul ei, neluându-și privirea de la stradă. În cafenea era liniște. Muzica era oprită. Barmanul naviga pe telefon. Prin ușa deschisă intrau zgomotele străzii: vocile trecătorilor, sunetele din trafic, sirena unei ambulante. Nu făceau decât să accentueze liniștea dinăuntru. Ostenită și moale și caldă, liniștea stătea între ei. Începuse să se preschimbe în altceva, în tăcerea aceea umbră, înaltă, sacră a vechilor catedrale. Îi învăluia, îi cuprindea, părea că e încărcată cu miresme adânci ce se înalță cu fumul spre cer. O mierlă neagră trecu în zbor prin fața cafenelei iar trilul ei sună straniu. Basil se îndreptă spre bar, plăti în liniște cele două cafele, reveni și spuse:

- Îngăduiți-mi să vă însoțesc o bucată de drum.

Cleopatra nu răspunse nimic. Basil îi oferă brațul ajutând-o să coboare de pe scaunul înalt. Cu un pas moale ieșiră din cafenea în plină stradă. Se îndreptară spre trecerea de pietoni, prin mulțimea de oameni și așteptară culoarea verde a semaforului.

- Mulțumesc, spuse Cleopatra. Pentru cafea.

Basil răspunse cu un zâmbet.

Drumul vechi, pietruit, mărginit de canal era o scurtătură pentru localnici. Treceau cu pași măsurați pe lângă băncile înșirate de-a lungul canalului.

Cleopatra se opri la taraba cu turtă dulce și cumpără două inimioare ornate bogat cu glazură în alb și roșu. Intră pe urmă în magazinul cu betişoare parfumate, cumpără mirt alb și opiu, tămâie și palo santo și un Buddha mic, din ceramică albă. Într-o brutărie și patiserie se așezară la rând, în spatele unui șir lung de pensionari și hipsteri.

- Dați-mi o pâine din aia!
- Din care? Din asta?
- Nu din aia, din aialaltă.
- Pâine țărănească?
- Cum?! Apoi dacă așe îi zice...
- Să v-o feliez?
- Apoi ț-aș zice io ție ceva, da...
- Următorul! Ce doriți?

- Dă-mi te rog o supă cremă... E fierbinte? Da? Cruatoanele sunt incluse? Sunt proaspete? Da? Și pune-mi și un sanviș fresh cu baghetă cu măsline, da, șuncă de pui, da, cu specialitate albă, da. Salata e crocantă? E bio? Da? Și da, o cafeaaa, cu scorțișoară, daaa. A, și sanvișurile vezi să fie două, bine? A, și unul vegetarian. Da, cu pâine cu măsline și guacamole. Da. E gata repede, da?

- Dați și jumătate de franzelă? Albă. Îi moale?

- Noi avem numai pâine proaspătă aici, doamnă. E făcută în fiecare dimineață.

- Dacă îi moale, nu dacă îi proaspătă.
- Cum v-am spus, marfă nouă în fiecare zi, vă rog.
- Haideti și aici, poftiți, cu ce vă servesc?

- O pâine neagră, nefeliată, zise Cleopatra.
- Îleșiră croindu-și cu greu drum printre clienți.
- Se opriră la răspântie. Basil se înclină ceremonios.
- M-aș bucura nespun să ne mai vedem, Doamnă.
- Nu se știe, răspunse vag Cleopatra, luându-și rămas bun.

- Stimată doamnă, vă mulțumesc foarte mult, spuse Basil, se înclină ușor și o luă pe strada ce se deschidea în stânga lor.

Cleopatra intră în scara blocului. Se îndreptă spre cutia poștală. Găsi un singur plic, ivoriu, din hârtie nobilă, satinată, pe care scria *Invitație* iar la adresant *Pentru Cleopatra Doamna*. Urcă repede până la ultimul etaj al blocului construit în anii de glorie ai vechiului regim. Descuie grilajul de fier ce închipuia trandafiri înfloriți, pe urmă ușa din lemn și intră în micul apartament în care locuia cu chirie. Pisicuța o întâmpină, nu cu mieunături, ci cu un fel de triluri ușoare. Rândunica era o pisică albastră de munte, cu ochi de chihlimbar, o rasă rară despre care legenda spune că ar fi fost creația unor oameni sfinți, ce își duceau viața într-un lăcaș de meditație și rugăciune din creierii munților, poate de acolo și un anume fel de a fi al ei, o distincție împletită cu aroganță. O mângăie pe Rândunica, se schimbă repede, puse la foc mic oala cu ceea ce avea să fie *supă de pui pentru suflet* și zâmbi cu gândul la pofta cu care va mânca Sara. Porni și cuptorul. Între timp, cafeaua se încălzi în cafetieră și își turnă o ceașcă, fără zahăr. Porni PC-ul. Verifică de pe mobil mail-ul și amână pe a doua zi rezolvarea corespondenței. Era multă și consuma timp, de aceea

răspundea mesajelor doar la două-trei zile. Spera să nu o sune nimeni și să-i mănânce astfel din timpul și așa puțin. Puse carnea în tavă, stropi cu ulei, adăugă usturoi, rozmarin, cuișoare și lămâie, sare și piper, dădu totul la cuptor și fixă timer-ul.

Abia după ce termină toate acestea se așeză la masă cu plicul în față. De multe ori făcea asta. Amâna cât de mult putea un moment pe care îl bănuia extraordinar. Se gândea la el, îl savura așa cum savura așteptarea, plăcerea așteptării, emoția și bucuria momentului împlinit. Drumul până la acel moment însă îl găsea aproape la fel de plăcut și minunat ca momentul însuși, mai cu seamă că asemenea prilejuri erau foarte rare. Atinse ușor cu buricele degetelor suprafața prețioasă a plicului. Mai citi o dată: *Invitație*. La destinatar: *Pentru Cleopatra Doamna*. Desfăcu plicul. Simți parfumul de nard ce se ridica din el. Scoase invitația, o hârtie de mătase de un galben pal, pe care era scris de mână, caligrafic în cerneală violet:

Din porunca Majestății Sale, Basil

Avem deosebita onoare

De a vă invita

La Bal

Miezul nopții

Palatul Măcelarului

Strada Hazard

Cleopatra începu să râdă ușor, cu o umbră de emoție și nostalgie. Nu am cum. La ora aceea nu am

cum. Și chiar dacă aș putea, nu am nimic potrivit pentru o asemenea ocazie. De altfel, un bal la palat. Ce palat? E o glumă, nu? Întoarse invitația de câteva ori pe față și pe dos, făcu la fel și cu plicul, în speranța unui indiciu care să o repună cu picioarele pe pământ după ce își permisesese o clipă de visare.

Trebuie doar să acceptați. Nu vă faceți alte griji, auzi Cleopatra o voce străină care venea din lăuntrul ei.

- Sigur, cum să nu. Dacă e bal, bal să fie, spuse Cleopatra cu voce tare și începu să râdă.

Se așeză la pian, trase aer în piept și privi coperta: *O altă oră albastră...* Va avea timp doar la noapte să lucreze la ea. Cleopatra mai trecu o dată peste partituri. Avea totul gata: compoziția pentru botez, cele două pentru nuntă și cea pentru înmormântare. Noroc cu doamna Isolda, gândi. Era profesoară de canto la Conservator, cunoștea toți studenții de acolo și alcătuisese un cvartet din cei mai talentați. Aveau toate sâmbetele și duminicile ocupate până la sfârșitul anului. Lumea dorea muzică stilată, dar nouă, unică. Aceleași compoziții „clasice” cântate la toate nunțile erau plictisitoare, lipsite de strălucire și enervante chiar. Îi explicase doamna Isolda. Spunea că trebuie să înțelegi cum gândesc clienții pentru a le putea oferi ce își doresc. Așa că putea și ea câștiga ceva, iar nopțile, după ce adormea Sara, putea lucra la marea ei simfonie, *O altă oră albastră*.

Era după-amiază și Cleopatra tropăia ușor, cu pași mici, puțin înțepată, ar zice unii, puțin rigidă, ar spune alții, cu poșeta neagră de lac pe brațul stâng îndoit. Se grăbea spre școală, deși e mult spus că se